

Επ' ου σχεδίου Νόμου «περί εκμεταλλεύσεως λατομείων αδρανῶν υλικῶν καὶ ἀπαγορεύσεως εκμεταλλεύσεως λατομείων μαρμάρων εἰς περιοχὴν Πεντελικοῦ ὄρους».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ὁ νομικὸν καθεστῶς τὸ διέπον τὰ τῆς εκμεταλλεύσεως τῶν λατομείων, ἐν γένει, μέχρι τοῦ ἔτους 1970 ὅτε ἐδημοσίωθη τὸ Ν.Δ. 433/1970 «περὶ λατομείων μαρμάρων» κατάρτισιν τοῦ ὁποίου ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιδημιολογικῆς βάσεως εκμεταλλεύσεως τῶν Ἑλληνικῶν μαρμάρων, ἅτινα λόγῳ ποιότητος καὶ χρωματισμοῦ εἶναι περιηγητὰ εἰς τὴν διεθνή ἀγοράν, ἀναφέρεται εἰς τὸν μοναδικὸν Νόμον 587/1915 «περὶ λατομείων» (ΦΕΚ 40 Τεύχος Α' 28-1-1915) καὶ τὰ εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντα διατάγματα.

Κατὰ τὸ νομοθέτημα τοῦτο ἡ εκμετάλλευσις τῶν λατομείων εἶναι ἐλευθέρη, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀδειάν τινα τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς. Κατ' ἐξαιρέσιν ἀπαιτεῖται τοιαύτη προκειμένου περὶ λατομείων κειμένων ἐντὸς ἀκτίνος χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν σχεδίων τῶν πόλεων, τῶν ἔχουσῶν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 25.000 κατοίκων καὶ ἡτις χορηγεῖται ἐφ' ὅσον εἰς τὴν εκμετάλλευσιν τούτων δὲν ἀντίκεινται λόγοι ἀσφαλείας ἢ ἄλλοι λόγοι δημοσίας ὠφελείας.

Ὁ ἐπ' ἐσχάτων ὅμως σημειωθείς οἰκοδομικὸς ὄργανισμὸς συνεπεῖα τῆς μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἀμὰ δὲ καὶ ἡ ἐκτέλεσις πλείονος ἔργων Δημοσίας ὠφελείας, εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνταντικωτέραν εκμετάλλευσιν λατομείων πρὸς ἀπόληψιν ἀδρανῶν υλικῶν καὶ τὴν ἐκ τοῦ λόγου τούτου δημιουργίαν προβλημάτων, ἰδίᾳ ἀναφερομένων εἰς τὴν ρύπανσιν τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὴν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ περιβάλλοντος, ἀμὰ δὲ καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν μνημείων καὶ τῶν παραδοσιακῶν περιοχῶν τῆς χώρας, ὧν ἡ ἐπίλυσις δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ προαναφερθέντος νομοθέτηματος.

Λόγῳ τῶν προεκτεθέντων προβλημάτων, ὧν ἡ καθυστέρησις τῆς περαιτέρω ἐπιλύσεως τῶν θέλει ἐπιτελεῖν ταῦτα, ἰδίᾳ εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως καταρτισθῇ ἴδιον νομοθέτημα, ρυθμίζον ἀποκλειστικῶς τὰ τῆς εκμεταλλεύσεως λατομείων ἀδρανῶν υλικῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

Περαιτέρω ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως εἰς τὸ νομοθέτημα, κατ' ἐξαιρέσιν, περιληφθοῦν, λόγῳ τοῦ κατεπείγοντος, καὶ διατάξεις διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους, ἐκ τῆς εκμεταλλεύσεως τῶν λατομείων μαρμάρων καὶ δὴ τῶν κειμένων εἰς τὸ τμήμα τὸ ἐμφανὲς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀναλυτικώτερον αἱ διατάξεις τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Νόμου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 ὀρίζεται, πρὸς ἄρσιν οἰασθῆποτε ἀμφισβολίας κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ἡ ἔννοια τῶν ἀδρανῶν υλικῶν.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 θεσπίζεται ὡς προϋπόθεσις διὰ τὴν εκμετάλλευσιν λατομείων ἀδρανῶν υλικῶν ἡ χορηγίσις ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως καὶ ἡτις εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένης τοιαύτης διὰ τὴν Ἱδρυσιν καὶ λειτουργίαν μηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων.

ὑπὸ τῆς διατάξεως ἐπιδιώκεται ἡ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τῶν δυναμένων νὰ δημιουργηθοῦν ἐκ τῆς εκμεταλλεύσεως λατομείων ἀδρανῶν υλικῶν καὶ ἡ διασφάλισις τῆς ἀπροσκόπτου λειτουργίας τούτων.

Εἰδικώτερον ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2, 3 καὶ 4 προβλέπονται ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας, ἡ παράτασις ταύτης ὡς καὶ ἡ δυνατότης ἀποκτῆσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς λατομικῆς ἐκτάσεως, εἴτε οὗτος εἶναι φυσικὸν πρόσωπον, εἴτε νομικὸν πρόσωπον, ὡς Κοινότητες, Δῆμοι κλπ. καὶ πρ. τῆς καθ' οἷονδῆποτε

ὡστε νὰ ἀποφεύγωνται διενέξεις καὶ ἀντιδικαίαι εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ συντρέχον οἱ λόγοι χορηγήσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως τοῦ συγκεκριμένου λατομείου.

Τέλος ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 5 θεσπίζονται ἐξαιρέσεις τοῦ τιθεμένου κανόνος, περὶ ἀδειῶν εκμεταλλεύσεως καθ' ἃς ἀφ' ἑνὸς μὲν παρέχεται ἡ δυνατότης χορηγήσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἵπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων καὶ δὴ διὰ λατομεῖα ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξαιροῦνται τῆς ἀδείας εκμεταλλεύσεως τὰ δημόσια λατομεῖα ἀδρανῶν υλικῶν, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἀπαγορευτικοὶ λόγοι τῆς λατομίας ἐρευνῶνται πρὸ τῆς ἐκμισθώσεώς των.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 3 ἀπαριθμοῦνται αἱ περιπτώσεις ἀπαγορεύσεως χορηγήσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως, ἕπερ τελεῖ καὶ ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν.

Εἰδικώτερον ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἐν λόγῳ ἀρθροῦ προβλέπεται ἡ ἀπαγορεύσις ἐκμισθώσεως δημοσίων λατομείων ἀδρανῶν υλικῶν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ ἀπαγορεύσεις τῆς παραγράφου 1, δι' ὅ καὶ ἐτέθη ἐν παραγράφῳ 5 τοῦ ἀρθροῦ 2 ἡ ἐξαιρέσις τῆς ἀποκτῆσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως διὰ τὰ δημόσια λατομεῖα.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 4 καθορίζεται ἡ διαδικασία τῆς ἐνδίκου προστασίας τοῦ οὐτινος ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τὸ αἴτημα περὶ χορηγήσεως ἀδείας εκμεταλλεύσεως.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 5 ἐπεκτείνεται ἡ ὑποχρέωσις ἐφοδιασμοῦ δι' ἀδείας εκμεταλλεύσεως καὶ ὑπὸ τῶν ἤδη εκμεταλλευόμενων λατομεία ἀδρανῶν υλικῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐξαιρέσει τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, περὶ ἧς κατωτέρω ὡς καὶ ἡ διαδικασία τῆς ἐνδίκου προστασίας τῶν μὴ τυχόντων τοιαύτης ἀδείας.

Περαιτέρω δὲ πρὸς ἀπερφυγὴν δημιουργίας προβλημάτων, τόσον διὰ τὰς ἐν λειτουργίᾳ λατομικὰς ἐπιχειρήσεις, ὅσον καὶ διὰ τὰς εἰς ἀδρανῆ υλικά ἀνάγκας τῆς ἀγορᾶς, παρέχεται εὐχέρεια ἐξακολουθήσεως τῶν ἐργασιῶν, ἐπὶ μίαν διετίαν, τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἔτυχον τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Νόμου θεσπιζομένης ἀδείας.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 6 ἐπιδιώκονται τὰ ἐν ἀρθρῳ 5 διαλαμβανόμενα καὶ διὰ τούτους, εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς εκμεταλλευομένους λατομεῖα ἀδρανῶν υλικῶν συνταξιουμένων τῶν προθεσμιῶν κτήσεως τῆς σχετικῆς ἀδείας, ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων καὶ παραμονῆς τούτων ἐν τῇ περαιτέρω εκμεταλλεύσει εἰς περιπτώσιν μὴ χορηγήσεως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀδείας. Ἡ σύντημις τῶν προθεσμιῶν κρίνεται ἐπιβεβλημένη πρὸς ἀσύροπτην περαιτέρω δυσμενῶν ἐπιπτώσεων ἐκ τῆς λατομείσεως, λόγῳ τῆς παρατηρουμένης ἐνταντικωτέρας εκμεταλλεύσεως τῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς ταύτης κειμένων λατομείων.

Ἡ, ὑπὸ τοῦ σχεδίου Νόμου, προβλεπομένη περιοχὴ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς περικλείεται μεταξὺ τῶν ὁρέων Ὑμητοῦ, Πεντέλης, Πάρνηθος, Αἰγάλεω καὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Σαρωνικοῦ Κόλπου, προσδιορίζεται δὲ αὕτη διὰ συντεταγμένων πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀμφισβητήσεως.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 7 παρέχεται ἡ δυνατότης εἰς τὸν Ἵπουργὸν Βιομηχανίας νὰ ἀκυρώσῃ χορηγηθεῖσαν ἀδειαν εκμεταλλεύσεως, ἐντὸς ὅμως βραχυτάτης προθεσμίας 4 μηνῶν, ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς τῆς, ἐφ' ὅσον ἤθελον διαπιστωθῇ λόγοι δικαιολογούντες τὴν μὴ χορήγησιν ταύτης.

Ἡ τοιαύτη ἀρμοδιότης τοῦ Ἵπουργοῦ Βιομηχανίας κρίνεται σκόπιμος, ἵνα ὑφίσταται καὶ ὑπὲρ τῆς Διοικήσεως δεύτερος βαθμὸς δικαιοδοσίας.

ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 8 ὀρίζονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἰς περιπτώσεις εκμεταλλεύσεως λατομείων ἀδρανῶν υλικῶν ἄνευ τῆς κατὰ νόμου ἀδείας, μὴ ὑποκειμένων ὅμως εἰς τοιαύτας ποινὰς τῶν εκμεταλλευομένων τοιαῦτα λατομεῖα ἄνευ ἀδείας κατὰ τὰς ρητῶς ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένων περιπτώσεις. Ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι προφανής.

Υπό του άρθρου 9 καθιερούται, το πρώτον, η δυνατότης καθορισμού υπό της Διοικήσεως περιοχών καθ' άπασαν την επικράτειαν διά την έντος αυτών ίδρυσιν λατομικών επιχειρήσεων, διά την λειτουργίαν των οποίων δεν απαιτείται άδεια εκμεταλλεύσεως και των οποίων η εκμετάλλευσις διασφαλίζεται από πάσης μελλοντικής όχλήσεως, δοθέντος όττις τή μόν προβλέπεται ρητώς η άπαγόρευσις ανέγερσεως κατοικιών και πάσης φύσεως κτισμάτων ως και η επέκτασις του σχεδίου πόλεως ή η δημιουργία ανεξαρτήτου ρυμοτομικού σχεδίου έντός των περιοχών και έκτός τούτων εις απόστασιν 500 μέτρων από της όριογραμμής αυτών, τό δε οι άπαγορευτικοί λόγοι της λατομίας οι άπαριθμούμενοι υπό του άρθρου 3 του σχεδίου έρευνώνται εκ των προτέρων τατά τόν καθορισμόν τούτων παρ' Επιτροπής παρεχούσης κα πρός τούτο έχέγγυα.

Υπό του άρθρου 10 όρίζεται ότι ή, έντός των κατά τό προηγούμενόν άρθρον 9 του σχεδίου καθορισθησομένων περιοχών, εκμετάλλευσις των λατομείων χαρακτηρίζεται ως δημόσιας ώφελείας, και συγχρόνως παρέχεται ή δυνατότης άπαλλοτριώσεως ζένων ιδιοκτησιών κειμένων έντός ή έκτός των περιοχών τούτων διά την εκτέλεσιν των εν αύτώ αναφερομένων έργων, κηρυσσομένων αίτήσεσι και δαπάναις των εκμεταλλευσόμενων ταύτα; άλλ' ύπέρ του Δημοσίου.

Λαμβανομένου δε υπ' όψιν ότι ή άπαλλοτριώσις αυτή κατατείνει άποκλειστικώς και μόνον εις την εξυπηρέτησιν των αναγκών της εκμεταλλεύσεως του λατομείου, αυτή κηρύσσεται ύπέρ του Δημοσίου, δαπάναις όμως του εκμεταλλευσόμενου τούτου; διασφαλιζομένης ούτω της άπροσκόπτου εκμεταλλεύσεως του λατομείου και έφεξης και δη μετά την άποχώρησιν του άρχικου τοιούτου, ενώ συγχρόνως περιστέλλεται ή κατάχρησις της άσκήσεως του δικαιώματος της άπαλλοτριώσεως.

Επίσης προβλέπεται ή δυνατότης αναγκαστικής άπαλλοτριώσεως ζένης ακινήτου ιδιοκτησίας και διά λατομεία έκτός περιοχών, περί ών τό άρθρον 9, άλλα μόνον διά την περίπτωσιν κατασκευής οδών προσπελάσεως και άφου προηγούμενως τά λατομεία ταύτα χαρακτηρισθούν ως τοιαύτα δημόσιας ώφελείας, κατ' έφαρμογήν του άρθρου 6 του Ν. 587/1915 «περί λατομείων». Και εις την περίπτωσιν ταύτην ή άπαλλοτριώσις κηρύσσεται δαπάναις του εκμεταλλευσόμενου τό λατομείου και ύπέρ του Δημοσίου.

Υπό του άρθρου 11 προβλέπεται ότι τά, έντός των καθορισθησομένων περιοχών κατά τάς διατάξεις του υπό κρίσιν σχεδίου, ύφιστάμενα λατομεία αδρανών υλικών του Δημοσίου εκμισθούνται άποκλειστικώς διά πλειοδοτικώς δημοπρασίας. Εις τάς διεξαγομένας δημοπρασίας δικαίωμα συμμετοχής επί έντος από της δημοσιεύσεως των κοινών αποφάσεων, περί καθορισμού περιοχής, κέκτηνται μόνον οι εκμεταλλευσόμενοι λατομεία, οίτινες δεν έτυχον της κατ' νόμον άδείας των εν εκμεταλλεύσει, τελούντων λατομείων των, υπό τόν περιρισμόν όμως ότι ούτοι κατά τό ως άνω έτος δεν δύνανται νά καταστούν μισθωτάί πλειόνων του ένός Δημοσίου λατομείου έντός των περί ου ό λόγος περιοχών.

Διά των διατάξεων τούτων, αίτινες φέρουν τόν χαρακτήρα των εύεργετικών τοιούτων, επιδιώκεται ή κατά προτίμησιν άποκατάστασις εκμεταλλευσόμενων λατομεία, οι όποιοι λόγω του μηχανικού έξοπλισμού, τόν όποιον ήδη διαθέτουν και της έμπειρίας των θά δυνηθούν νά καλύψουν, έντός βραχείου χρονικού διαστήματος, τάς εις αδρανή υλικά, ανάγκας της αγοράς.

Τέλος υπ' των διατάξεων του αύτου άρθρου προβλέπεται ότι, τά υπό του Δημοσίου εισπραττόμενα μισθώματα εκ των ως άνω λατομείων, διατίθενται άποκλειστικώς και μόνον διά τόν έξωραϊσμόν κλπ. των λατομικών εκτάσεων, έφ' ών άπήγορεύθη ή εκμετάλλευσις.

Υπό του άρθρου 12 διατυπώνται διατάξεις έπιβολής κυρώσεων κατά των εκμεταλλευσόμενων λατομεία, οίτινες ύπέπεσαν εις παραβάσεις του εκάστοτε ισχύοντος Κανονισμού Μεταλλευτικών και Λατομικών έργασιών ή των διαταχών

του άσκούντος την άστυνομίαν των μεταλλείων και λατομείων άρμοδιου Έπιθεωρητου Μεταλλείων. Ο σκοπός των διατάξεων τούτων είναι προφανής.

Περαιτέρω όρίζεται ότι τά εκ των χρηματικών ποινών έσοδα διατίθενται διά τόν σκοπόν, δι' όν διατίθενται και τά εκ των Δημοσίων λατομείων εισπραττόμενα μισθώματα κατ' έφαρμογήν της παρ. 5 του άρθρου 11 του σχεδίου.

Διά του άρθρου 13 διατηρείται ή ισχύς διατάξεων τινων του Ν. 587/1915 «περί λατομείων», αίτινες άποτελούν άπαραίτητον συμπλήρωσιν του υπό κρίσιν σχεδίου.

Ειδικώς υπό των διατηρουμένων εν ισχύι διατάξεων του άρθρου 4 του Ν. 587/1915 «περί λατομείων», και του εις εκτέλεσιν τούτου έδοθέντος Β. Δ/τος 27/3/1919 «περί συστάσεως ειδικής έπιτροπής, προς γνωμοδότησιν περί της εκδόσεως ή μη άπαγορευτικής διαταγής της λατομίας δι' αρχαιολογικούς λόγους» (Φ.Ε.Κ. 71 Α' της 31.3.1919), παρέχεται ή δυνατότης άπαγορεύσεως της λειτουργίας λατομείου διά λόγους αρχαιολογικούς, συγκοινωνίας, έξωραϊσμού κλπ. διά της εκδόσεως Π. Δ/τος, άμα τη δημοσίευσή του όποιου άρχεται ή άπαγόρευσις της λειτουργίας τούτου; γεγονόςσ όπερ έπιφέρει δυσμενείς έπιπτώσεις τόσον εις τόν εκμεταλλευστήν του λατομείου, όσον και εις τό έργατοϋπαλληλικόν δυναμικόν. Τήν άρσίν του άτόμου τούτου επιδιώκει ή παρ. 2, δι' ής ή άπαγορευτική διαταγή άρχεται ισχύουσα μετά έξάμηνον από της δημοσιεύσεως του σχετικού Π. Δ/τος.

Υπό του άρθρου 14 διατυπώνται διατάξεις, δι' ών σκοπείται ή άμεσος προστασία του παραδοσιακου Πεντελικου τοπιου, του έμφανους εκ της πόλεως των Αθηνών - ήτις αποτελεί και Συνταγματικήν έπιτάγήν- διά της άπαγορεύσεως της εκμεταλλεύσεως των εις την περιοχήν ταύτην κειμένων λατομείων μαρμάρων.

Η περαιτέρω άδιαφορία της Πολιτείας, διά την τύχην του τοπιου, τούτου, θά καθίστατο πρόξενος ολοκληρώσεως της καταστροφής του, δι' ό και θεσπίζεται βραχυτάτη προθεσμία έξ και μόνον μηνών, μετά την πάροδον της όποιας ή εκμετάλλευσις των αύθιθι κειμένων λατομείων μαρμάρων θά είναι παράνομος.

Επίσης διά των διατάξεων του άρθρου τούτου θεσπίζεται προνομιακή μεταχειρίσις ύπέρ των εκ της τοιαύτης άπαγορεύσεως ζημιουμένων. Η τοιαύτη προνομιακή μεταχειρίσις συνίσταται άφ' ένός μόν εις την δι' άπ' εύθείας συμβάσεως εκμισθωσιν των άπανταχού της χώρας κειμένων δημοσίων εκτάσεων, περικλειουσών κοιτάσματα μαρμάρων, άφ' έτέρου δε εις την εκμισθωσιν ήνεωγμένων Δημοσίων λατομείων μαρμάρων διά δημοπρασίας, εις την όποιαν όμως δικαίωμα συμμετοχής θά έχουν άποκλειστικώς και μόνον ούτοι, πλην όμως τά παρεχόμενα αυτοίς δικαιώματα δύνανται νά άσκήσουν έντός ένός έτους, άφ' ής τό υπό κρίσιν σχέδιον ήθελε καταστή νόμος του Κράτους.

Τέλος λαμβάνεται πρόνοια και διά την τύχην των αίτήσεων, αίτινες ήθελον ύποβληθῆ κατά τό ως άνω χρονικόν διάστημα του ένός έτους; υπό προσώπων μη έμπιπτόντων εις την ως άνω κατηγορίαν, διά την εκμισθωσιν των λατομείων μαρμάρων του Δημοσίου, κατά τάς ισχυούσας διατάξεις.

Όσον άφορά τάς διατάξεις των άρθρων 15 και 16 ό σκοπός τούτων, ως εκ της διατυπώσεώς των, είναι προφανής.

Εις τούς άνωτέρω εν γενικαίς γραμμαίς εκτεθέντας σκοπούς άποβλέπει τό προτεινόμενον σχέδιον νόμου, όπερ έχομεν την τιμήν νά θέσωμεν υπό την κρίσιν ύμών και νά παρακαλέσωμεν διά την έπιψηφίσιν τούτου.

Έν Αθήναις τῆ 31 Μαΐου 1976

Οί Υπουργοί

Δικαιοσύνης
Κ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ
Βιομηχανίας
Κ. ΚΟΝΟΦΑΓΟΣ

Οικονομικών
ΕΥΑΓΓ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ
Δημοσίων Έργων
Χ. ΣΤΡΑΤΟΣ